

“No hi ha espai per a l’atzar en la fe dels cristians”

Dij, 21/03/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 20 de març 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 10. Faci’s la vostra voluntat

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant amb les nostres catequesis sobre el “Pare nostre”, avui ens aturem en la tercera invocació: «Faci’s la vostra voluntat». S’ha de llegir unida a les dues primeres - «sigui santificat el teu nom» i «vingui el teu Regne» - de manera que el conjunt formi un tríptic: «sigui santificat el teu nom», «vingui el teu Regne», «faci’s la teva voluntat». Avui parlarem de la tercera.

Abans de la cura del món de part de l’home, hi ha la cura incansable que Déu té en les lluites entre l’home i el món. Tot l’Evangeli reflecteix aquesta inversió de la perspectiva. El pecador Zaqueu s’enfila sobre un arbre perquè vol veure Jesús, però no sap que, molt abans, Déu l’havia buscat. Jesús, quan arriba, li diu: «Zaqueu, baixa de seguida, perquè avui m’haig de quedar a casa teva». I a la fi declara: «El Fill de l’home de fet ha vingut a buscar i salvar el que s’havia perdut» (Lc 19,5.10). Aquesta és la voluntat de Déu, la que nosaltres demanem que es faci. Quina és la voluntat de Déu encarnada en Jesús? Buscar i salvar el que s’havia perdut. I nosaltres, en la pregària, demanem que la recerca de Déu tingui èxit, que el seu disseny universal de salvació s’acompleixi, primer, en cadascun de nosaltres i després en tot el món. Heu pensat què significa que Déu m’està buscant? Cadascun de nosaltres pot dir: “Però, Déu em busca?” - “Sí! Et busca! Em busca”: busca cadascú, personalment. Que n’és de gran Déu! Quant amor hi ha en tot això.

Déu no és ambigu, no s’amaga darrere dels enigmes, no ha planificat el futur del món de manera indesxifrable. No, Ell és clar. Si no entenem això, correm el risc de no entendre el sentit de la tercera expressió del “Pare nostre”. De fet, la Bíblia està plena d’expressions que ens parlen de la voluntat positiva de Déu envers el món. I en el Catecisme de l’Església Catòlica trobem una col·lecció de cites que donen testimoni d’aquesta fidel i pacient voluntat de Déu (cf. nn. 2821-2827). I Sant Pau, en la Primera Carta a Timoteu, escriu: «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (2,4). Aquesta, sens dubte, és la voluntat de Déu: la salvació de l’home, dels homes, de cadascun de nosaltres. Déu amb el seu amor truca a la porta dels nostres cors. Per què? Per atreure’ns; per atreure’ns a Ell i portar-nos endavant en el camí de la salvació. Déu és a prop de cadascun de nosaltres amb el seu amor, per portar-nos de la mà a la salvació. Quin amor més gran hi ha al darrere de tot això!

Per això, resant “faci’s la vostra voluntat”, no se’ns convida a inclinar servilment el cap, com si fóssim esclaus. No! Déu ens vol lliures; és el seu amor que ens allibera. El “Pare nostre”, de fet, és la pregària dels fills, no dels esclaus; però dels fills que coneixen el cor del seu pare i estan convençuts del seu disseny d’amor. Ai de nosaltres si, pronunciant aquestes paraules, arronséssim les espatlles com a signe de rebuig davant un destí que ens desagrada i que no reeixim a canviar. Al contrari, és una pregària plena de fervorosa confiança en Déu que vol per a

nosaltres el bé, la vida, la salvació. Una pregària valenta, fins i tot combativa, perquè en el món hi ha tantes, massa realitats que no estan d'acord amb el pla de Déu. Tots les coneixem. Parafraçant el profeta Isaïes, podríem dir: "Aquí, Pare, hi ha la guerra, la prevaricació, l'explotació; però sabem que Tu vols el nostre bé, per això et supliquem: faci's la vostra voluntat! Senyor, capgira els plans del món, transforma les espases en arades i les llances en falçs; que ningú practiqui més l'art de la guerra!" (cf. 2,4). Déu vol la pau.

El "Pare nostre" és una pregària que encén en nosaltres el mateix amor de Jesús per la voluntat del Pare, una flama que empeny a transformar el món amb l'amor. El cristià no creu en un "destí" ineluctable. No hi ha espai per a l'atzar en la fe dels cristians: en canvi hi ha una salvació que espera manifestar-se en la vida de cada home i dona i complir-se en l'eternitat. Si resem és perquè creiem que Déu pot i vol transformar la realitat vençant el mal amb el bé. Per a aquest Déu té sentit obeir i abandonar-se fins i tot a l'hora de la prova més dura.

Aquest va ser el cas de Jesús en el jardí de Getsemaní, quan va experimentar l'angoixa i va pregar: «Pare, si vols, allunya de mi aquest calze! Tanmateix que no es faci la meua, sinó la teua voluntat» (Lc 22,42). Jesús és aixafat pel mal del món, però s'abandona amb confiança en l'oceà de l'amor de la voluntat del Pare. Fins i tot els màrtirs, en la seva prova, no cercaven la mort, cercaven el després de la mort, la resurrecció. Déu, per amor, ens pot portar a caminar per camins difícils, a experimentar ferides i espines doloroses, però no ens abandonarà mai. Serà sempre amb nosaltres, a costat nostre, dintre de nosaltres. Per a un creient aquesta, més que una esperança, és una certesa. Déu és amb mi. La mateixa que trobem en aquella paràbola de l'Evangeli de Lluc dedicada a la necessitat de pregar sempre. Jesús diu: «Déu no farà justícia als seus elegits, que criden de dia i de nit adreçant-se a Ell? Els farà esperar? Us dic que els farà justícia ràpidament» (18,7-8). Així és el Senyor, així ens estima, així ens tracta bé. Però, jo vull convidar-vos, ara, tots junts a resar el Pare nostre. I aquells de vosaltres que no saben l'italià, que el resin en la seva pròpia llengua. Resem junts.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage